Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вôльні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
за цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
за цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
за чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 269 | Нинѣ: Завтра: | Парам. м. † Андрея ап. | 3. адвент. Александ. | Недѣля 29 лист. (11 грудня) 1892 | Восходъ сонця 7 г 44 м. заходъ 4 г. 4 м. Баром. 764 терм. — 3°. — 12·4° | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вôдповѣдавъ президентъ міністрôвъ ґр. Таффе на интерпеляцію пос. Ґесмана въ справѣ веденя интересôвъ товариства убезпеченъ „Феніксъ“. Президентъ міністрôвъ заявивъ, що міністерство справъ внутрѣшныхъ не видить причины выступати противъ сего товариства, позаякъ результатъ щорôчнои контролѣ интересôвъ товариства, переводженои технічнымъ выдѣломъ для убезпеченъ въ міністерствѣ справъ внутрѣшныхъ, бувъ того рода, що брати ся до дальшихъ средствъ державно-адміністраційныхъ не мало бы нѣякои пôдставы. Президентъ міністрôвъ вôдперъ при сѣй нагодѣ пôднесеній противъ управителя технічного выдѣлу для убезпеченъ, Канго, закиды высказуючи ему признане за его успѣшну и знамениту дѣяльнôсть урядову.

Пос. Діпавлі застерѣгъ ся рѣшучо противъ подания меморіялу „союзомъ для поборюваня антисемітизму“, бо казавъ, що то значило бы робити пресію на президію Палаты. Способъ такій змагавъ бы хиба до чужои интервенціѣ, а бесѣдникъ застерѣгае ся противъ такого мѣшаня ся до внутрѣшныхъ вôдносинъ парляментарныхъ.

По сѣмъ розпочала ся дебата надъ буджетомъ міністерства справъ внутрѣшныхъ. Пос. Козловскій, обговорюючи вôдносины санітарні, жалувавъ ся на бракъ однакового закона санітарного въ цѣлôй Австріи и сказавъ, що зъ нагоды появленя ся холеры, треба бы говорити не о польскôй, але о гамбурской господарцѣ. Мѣры противъ холеры, предприняті въ Галичинѣ, були якъ найуспѣшнѣйші. При сѣй нагодѣ пôднѣсъ бесѣдникъ надзвычайну дѣяльнôсть Є. Ексц. п. Намѣстника Галичины. — Шефъ секціѣ, п. Ербъ, заявивъ на выводы кôлькохъ бесѣдникôвъ, що зъ справами языковыми и національными поступае ся въ міністерствѣ справъ внутрѣшныхъ зовсѣмъ точно пôсля розпоряджень президента міністрôвъ. П. Ербъ сконстатувавъ дальше, що зъ поодинокихъ краѣвъ, якъ зъ Галичины, Тиролю, Дальмаціѣ и Буковины не надходять майже нѣякі жалобы въ справѣ національнôй або языковôй. Дальше подякувавъ бесѣдникъ пос. Козловскому за его прихильні слова що до дѣяльности и успѣшности адміністраціѣ въ Галичинѣ взагалѣ, а спеціяльно державно-лѣкарскому персоналови. Політична адміністрація въ Галичинѣ заслужила ся дуже около Монархіѣ, а може и бôльша часть Европы, бо пôй удало ся при дуже выставленыхъ на небезпечнôсть вôдносинахъ краю, вдержати холеру вôдъ Галичины и, о скôлько проявили ся поодинокі выпадки, придушити ихъ.

Була въ тôмъ также велика заслуга властей автономічныхъ — Выдѣлу краевого и Радъ повѣтовыхъ. Въ Австріи было лишь 193 выпадкôвъ холеры, хочь Австрія була найбôльше выставлена на небезпечнôсть. Въ Нѣмеччинѣ, выйнявши Гамбурґъ, было звышъ 2000 выпадкôвъ, а въ Франціи звышъ 6000. Нинѣ можна зъ спокоемъ сказати, що холера стратила свôй небезпечный характеръ, розумѣе ся наколи адміністрація буде въ пору въ сѣй справѣ выступати и знайде пôдпору въ населеню. Надъ справою уложеня закона о пошести веде ся въ міністерствѣ справъ внутрѣшныхъ нарада.

Дальше обговорювавъ репрезентантъ правительства вôдносины въ сусѣдныхъ ґуберніяхъ россійскихъ. Урядові вѣсти показують, що въ Россіи все ще занедужуе на тыждень по 3000 до 4000 людей, и для того есть оправдана обава, що въ слѣдуючôмъ роцѣ треба буде дальше вести борбу зъ холерою. Задля того не можна зовсѣмъ залишити заведеныхъ доси мѣръ осторожности противъ холеры.

Пос. Ґесманъ поставивъ внесене, щобы надъ вôдповѣдею на интерпеляцію въ справѣ „Фенікса“ вôдкрыти дебату. Внесене се принято. За нимъ голосували: сполучена лѣвиця, нѣмецкі націоналы, антисеміты и Молодочехи. — Пос. Пернерсторферъ обговорювавъ въ драстичный способъ теперѣшні вôдносины въ шпитали вѣденьскôмъ. Дальше пôдносивъ жалѣ на поступоване властей поліційныхъ зъ робôтниками на заказъ ческого намѣстника носити червоні краватки и капелюхи зъ широкими крысами (т. зв. калябрезы) и т. д. На тôмъ перервано дебату, а міністеръ финансôвъ предложивъ тримѣсячну провізорію буджетову. — Пос. Шнайдеръ интерпелювавъ въ справѣ мнимого переслѣдуваня кс. Стояловского. — Кавніцъ домагавъ ся, щобы ненѣмецкихъ промовъ не вписувати до протоколôвъ Палаты, а Пленеръ обѣцявъ, що ся справа буде незадовго залагоджена. По сѣмъ закрыто засѣдане а слѣдуюче назначено на понедѣлокъ.

Справы краевî.

(Реформа устрою краевыхъ и провінціональныхъ шпиталѣвъ.) Соймова комісія санітарна ухвалила сего року поручити Выдѣлови краевому, щобы зревидувавъ приписы и инструкціѣ шпиталѣвъ въ Галичинѣ, та щобы зôбравъ законы и розпорядженя инших австрійскихъ краѣвъ. Дальше жадала комісія санітарна, щобы Выдѣлъ краевый предложивъ зôбраный матеріялъ анкетѣ передъ сесією соймовою.

Два грачѣ.

Изъ споминокъ австрійского офіцира.

Написавъ — ЛЬОТАРЪ ГОРТЪ.

(Дальше.)

Менѣ было вôсѣмнацять лѣтъ, коли мене именували поручникомъ. Полкъ, до котрого мене призначили, стоявъ ґарнізономъ у Веронѣ и прийшовъ приказъ, щобы я, вôдходячи туды, повѣвъ зъ собою транспортъ, складаючій ся изъ чотириста людей. Я не дуже бувъ тому радъ, бо волѣвъ бы бувъ самъ въ своѣмъ щастю остати ся; ба, менѣ вже привиджували ся всѣлякі пригоды, а такъ нѣчого не было зъ того, бо въ тыхъ часахъ треба було вести всѣлякі рахунки и часу нестало. Зелѣзницъ было тогды ще менше, а замѣсть ѣхати почтою, треба було ити пѣшки кôлька днѣвъ маршу ажь до зелѣзницѣ. Я думавъ собѣ, що буде ѣхати може повенъ вôзъ молодыхъ дѣвчатъ, а тымчасомъ анѣ слѣду зъ нихъ не было, бо мы ѣхали окремымъ войсковымъ поѣздомъ, котрый ѣхавъ дуже поволи, а якъ де ставъ, то стоявъ безъ конця. Та на що вамъ то розповѣдати? Вы чей и самі того зазнали.

Я ажь утѣшивъ ся, коли мы станули въ Венеціи на одинъ день на спочинокъ. Для мене было то тымъ важнѣйше, бо менѣ вже грошѣ выходили и была нагода знову ихъ роздобути.

Выспавшись добре и вôдпочивши по трудахъ, убравъ ся я въ новѣсенькій унiформъ и взявъ ся оглядати мѣсто, що якъ въ байцѣ цѣле стоить на водѣ; а не такъ ходило менѣ о мѣсто, якъ щобы на мене дѣвчата зглядали ся. Розумѣе ся, що я бувъ вдоволеный, бо коли чоловѣкъ мае вôсѣмнацять лѣтъ, то не дуже перебирчивый, уява все доповнить, чого не стае.

Около полудня зайшовъ я до военного комісаря и предложивъ ему свои паперы. Все было въ порядку и я дôставъ на дальшу дорогу тысячу риньскихъ, за котрыми казали менѣ йти до высшого урядника. Бувъ то старшій радникъ рахунковый М...

— — Все ще стоить менѣ живо передъ очима, якъ бы тому было лише що кôлька днѣвъ а не двацять лѣтъ тому назадъ. Та маленька комнатка зъ великою черною зелѣзною касою, а особливо тôй чоловѣчокъ, що тутъ господаривъ. Бувъ то хорошій мужчина высокого росту, лишь лице было у него пожовкле, якъ у того, що вѣчно сидить въ хатѣ. Очи повні выразу стояли глубоко въ ямкахъ, а шпакувате волосе и борода були трохи въ неладѣ. Цѣлый тôй чоловѣкъ бувъ собою привѣтный и такій, що здавалось, що на него можна спустити ся.

Коли я вôйшовъ, вставъ вôнъ, вôдклонивъ ся менѣ чемно, взявъ менѣ паперы зъ рукъ и переглянувъ ихъ скоренько, але окомъ знатока. Вôдтакъ задзвонивъ, а до комнаты вôйшовъ другій урядникъ. Все то не тревало пять мінутъ и я дôставъ призначені для мене грошѣ; было ихъ вôсѣмъ банкнотôвъ по сотцѣ, а останокъ самыми десятками. Я выйнявъ зъ бôчнои кишенѣ жовту циратку, котру купивъ бувъ собѣ за скарбовый грошѣ, значити добре, яка то важна рѣчь, завинувъ грошѣ въ ту циратку, сховавъ добре, поклонивъ ся и пôшовъ.

Я зъ М.... и слова не говоривъ.

Вечеромъ сидѣвъ я зъ кôлькома товаришами на площи св Марка пôдъ Австрійскою каварнею, до котрои заходили майже самі офіцирыи люде чужесторонні. На серединѣ площѣ грала войскова музика, а людей было повно. Мѣсцеві люде зôбрали ся були въ гостинници напротивъ, бо они насъ Австрійцѣвъ не любили. Мужчины якось не смѣли показувати намъ своеѣ ненависти, але за то женщины не таили ся зъ нею; мы имъ то не брали за зле, бо въ серци они не були такі злі для насъ.

Была може десята година, коли одинъ офіцыръ спытавъ: „Хто пôде зô мною до Люиджа?“

Трохъ чи чотирохъ вôдъ мого стола встало и пустило ся за нимъ.

Тая анкета мала застановити ся надъ тымъ, чи треба предложити Соймови проектъ закона, котрый управильнивъ бы правнѣ вôдносины и устрôй всѣхъ шпиталѣвъ у краю; та означивъ бы докладно обовязки краю и поодинокихъ репрезентацій автономічныхъ супротивъ хорыхъ. Анкета мала также выдумати способъ, якъ зарадити тому, що кошты лѣченя все збôльшають ся.

Отже Выдѣлъ краевый постановивъ скликати таку анкету и предложити ѣй законы, розпорядженя, нормалїѣ, статуты и инструкціѣ шпиталѣвъ въ нашôмъ и иншихъ австрійскихъ краяхъ; бо користь зъ ясного представленя сеи справы може бути велика. До анкеты ухвалено запросити одинайцятъ послôвъ соймовыхъ, инспектора шпиталѣвъ краевыхъ Савицкого, а провôдъ дати членови Выдѣлу краевого дрови Фр. Гошардови.

Речинець скликаня анкеты буде означеный пôзнѣйше, бо Выдѣлъ краевый хоче, абы въ нарадахъ могли брати участь и члены анкеты, що теперь не мають часу, бо сидять въ радѣ державнôй.

Соймъ управильнивъ правнѣ вôдносины провінціональныхъ и публичныхъ шпиталѣвъ въ р. 1870 законами: о надзорѣ надъ шпиталями и о радахъ шпитальныхъ, а въ р. 1875 законъ, що за лѣчене убогихъ мае платити фондъ краевый.

Способъ поступованя шпитальныхъ властей при приниманю хорыхъ въ цѣли сконстатованя ихъ приналежности и стану маеткового, нормують розпорядженя, выданѣ Выдѣломъ краевымъ. Тыхъ розпоряджень дотеперь въ краю нашôмъ бережено по змозѣ, а мимо того число убогихъ хорыхъ збôльшило ся, а тымъ самымъ и кошты лѣченя въ публичныхъ шпиталяхъ ростуть зъ року на рôкъ. За десять лѣтъ, т. е. вôдъ 1882 до кôнця 1891 р. зросло число хорыхъ въ публичныхъ шпиталяхъ о 14.552 осôбъ, днѣ лѣченя о 499.823, а кошты о 217.578 зр. Тѣ кошты заплативъ край.

Розпорядженє міністеріяльне зъ р. 1857, що обовязує дотеперь у всѣхъ краяхъ коронныхъ, управильнює способъ вымѣру таксъ за лѣчене хорыхъ въ публичныхъ шпиталяхъ.

Вычисляючи выдатки, котрѣ при образованю таксы треба мати на увазѣ, мѣстить се розпорядженє приписъ, що чиншь за наемъ льокалю на помѣщене хорыхъ, треба зачислити пôсля справдѣшного выдатку. А выраховановои сумы чиншу вôдъ будынку, що есть власностію шпиталю, котрого льокалѣ уживають ся на цѣли шпитальнѣ, не можна вчисляти до выдаткôвъ при вымѣрѣ таксы.

Выдѣлъ краевый набравъ зъ того розпорядженя пересвѣдчене, що коли шпиталь не мае власного будынку, або коли у власнôмъ будынку не може лишити ся, коли до того въ цѣлôмъ мѣстѣ нема вôдповѣдного дому до вынайму, коли фондъ шпитальный не мае грошей на будову, а фондъ краевый не мае обовязку давати грошѣ на будову — тогды нема иншои рады, якъ постарати ся о пôдприемця будовы, котрому фондъ шпитальный плативъ бы пôзнѣйше чиншь за наемъ, умовленый зъ горы.

Предкладаючи Соймови справоздане о станѣ провінціональныхъ шпиталѣвъ въ нашôмъ краю, Выдѣлъ краевый зажадавъ уповажненя до такихъ умовъ зъ громадами. Комісія санітарна, котрôй придѣлено се справоздане, була двоякои гадки. Меншôсть була за внесенемъ Выдѣлу краевого зъ малою змѣною, а бôльшôсть казала, що правный характеръ нашихъ шпиталѣвъ есть неясно означеный, що громада мае тѣ самѣ обовязки для громадскихъ шпиталѣвъ, що край для краевыхъ, хочь тои справы не выясняе добре само законодавство. Бôльшôсть комісіѣ запропонувала, щобы Выдѣлъ краевый въ кождôмъ поодинокôмъ выпадку ставивъ Соймови внесеня въ справѣ запомогъ зъ краевого фонду въ означенôй сумѣ.

Зъ даныхъ, що зôбравъ Выдѣлъ краевый, показує ся, що край нашъ мае розмѣрно найменше шпиталѣвъ, найменше лôжокъ для хорыхъ, и що у насъ найменше хорыхъ користае зô шпитальнои опѣки. Въ Галичинѣ припадае на 1000 мешканцѣвъ лишь 0.7 лôжка и 8 хорыхъ; а напр. въ долѣшнôй Австріи 3.9 лôжокъ и 38 хорыхъ.

На пôдставѣ зôбраныхъ даныхъ поставивъ Выдѣлъ краевый такѣ пытаня анкетѣ:

1. Чи треба предложити Соймови проектъ нового закона краевого що до шпиталѣвъ краевыхъ и провінціональныхъ, котрый бы означивъ докладно обовязки краю и поодинокихъ автономічныхъ тѣлъ для бѣдныхъ хорыхъ?

2. Або чи выстане, коли Выдѣлъ краевый поставить Соймови внесене до ухвалы, зъ якихъ фондôвъ: чи шпитальныхъ чи краевыхъ мають покрывати ся кошты будовы провінціональныхъ шпиталѣвъ?

3. Якихъ способôвъ ужити, щобы не дати збôльшати ся коштамъ лѣченя убогихъ?

Переглядъ політичный

Є. Вел. Цѣсарь принявъ димісію міністра ґр. Кінбурґа и рôвночасно именувавъ его президентомъ сенату найвысшого трибуналу. Урядове оголошене сеи димісіѣ и именоване мае появити ся въ нинѣшнôй ґазетѣ вѣденьскôй.

Кажуть, що лѣвиця постановила голосувати противъ тримѣсячнои провізоріѣ буджетовои а за двомѣсячною. Ходить также чутка, що незадовго мае бути именованый міністеръ для Чехъ.

Є. Вел Цѣсарь санкціонувавъ законъ галицкого сойму о конверсіи галицкихъ облїґацій индемнізаційныхъ.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила законъ, котрымъ постановляе ся утворене суду повѣтового въ Жабю для громадъ Жабє, Криворôвня и Ясенôвъ горѣшный, дальше законъ о реґістрованыхъ касахъ задатковыхъ и законъ о увôльненю вôдъ оплатъ незаможныхъ людей, остаючихъ пôдъ куратэлею або судовою опѣкою.

Справа панамска вôдбила ся ажь въ Россіи. Давный сотрудникъ Каткова, редактора „Моск. Вѣдомостей“, доказує теперь въ „Нов. Врем.“, що „Моск. Вѣдомости“ дôстали свого часу зъ панамскихъ грошей пôвъ міліона франкôвъ. Его розслѣды навели его на два жерела: однымъ есть самъ Лєсепсъ, котрый каже що міністеръ Рувіє зажадавъ вôдъ него тои сумы, бо тайнѣ фонды правительства були вже вычерпанѣ, щобы не допустити абы, по смерти Каткова „Моск. Вѣдомости“ перейшли въ нѣмецкѣ руки. Друге жерело есть французска ґазета, котра дôстала ту вѣсть вôдъ однои ґазеты ворожои Франціи.

Провізоричный бурмістръ бѣлградскій наказавъ розброити всю мѣску полицію и увôльнивъ вôдъ службы многихъ радикалôвъ. Въ Бѣлградѣ звернувъ на себе увагу фактъ, що урядова чорногорска ґазета стала наразъ доказувати потребу жити въ добрыхъ вôдносинахъ зъ Болгаріею и завзывае Чорногорцѣвъ, щобы они не ворогували противъ Болгаріѣ.

Въ Болгаріи выступивъ Стамболовъ зъ проектомъ змѣны конституціи. „Свобода“ доказує теперь, що Стамболовъ не думае обмежати свободы прасы та права зборôвъ и цензуру послôвъ а обстае лишь при тôмъ, щобы зменшити число послôвъ. Що до пытаня, чи теперь пора на змѣну конституціѣ, каже згадана ґазета, що въ сѣй справѣ треба зовсѣмъ

— Пôдешь зъ нами? — вôдозвавъ ся до мене оденъ зъ товаришѣвъ.

— А щожь тамъ буде у Люіджа? — пытаю майже засоромившись, що я такъ нѣчого не знаю.

— Маленька гра. Ну?... Не маешь охоты?

— Ему видко мама заказала — докинувъ другій и розсмѣявъ ся.

Менѣ стало маркотно и я прилучивъ ся до товариства. Менѣ ще дома, коли я розстававъ ся, набили були добре мошонку и я задумавъ бувъ зважити ся на двѣ десятки, але анѣ крейцара бôльше. Зъ тымъ постановленемъ зайшовъ я до тои норы грачѣвъ. Була то справдешна нора, до котрои завели мене кôлькома сходами и коритарами. Була то середнои величины комната зô склепленою стелею, добре освѣтлена, але такъ повна дыму, що людей въ нѣй не можна було розпôзнати.

Десять чи дванацять панôвъ сидѣло довкола великого стола, а може въ двое тôлько стояло коло нихъ двома рядами.

На однôмъ кôнци стола сидѣвъ якійсь старый чоловѣкъ, що державъ банкъ; передъ нимъ лежали купками золото, срѣбло и паперовѣ грошѣ.

Я не знавъ ся на грѣ и просивъ, абы мене научили. Може зъ годину приглядавъ ся я, закимъ зваживъ ся поставити першу свою десятку. Я выгравъ, и гравъ щасливо дальше. Ба, далѣ зваживъ ся я ставити и высше; тажь то були выгранѣ грошѣ, котрыми я гравъ. Я выгравъ знову и чотири разы лишивъ ставку на столѣ. Купа золота лежала передо мною; я вже думавъ вытягнути руку та згорнути грошѣ..... Та ба, нѣхто вже не ставить!... було за пôзно, я програвъ. То мене розсердило, я поставивъ знову высоко и знову програвъ. Теперь вже взяла мене пристрасть, — я добувъ свою мошонку и гравъ дальше — гравъ, ажь програвъ до крейцара.

Я почавъ дрожати на цѣлôмъ тѣлѣ, и студенный пôтъ выступивъ менѣ на чоло...

Не знаю, якъ то стало ся, — я розôпнявъ оденъ ґузикъ вôдъ мого мундура, вôдтакъ другій и моя рука сягнула туды, куды не потреба було.

Я державъ въ руцѣ жовту циратку.

Лишь десятку взявъ я зъ неи — поставивъ и выгравъ. Щасте знову вернулось до мене. Оденъ зъ товаришѣвъ, що мене привели були сюды, хотѣвъ ити до дому и кликавъ мене зъ собою. Я перечисливъ скоренько, кôлько маю грошей и побачивъ, що менѣ не стае ще до сто риньскихъ до мови готôвки; хотѣвъ ще тѣ вôдограти, але вôдтакъ вже не грати бôльше. „Заразъ“ — сказавъ я до него.

Я поставивъ сто риньскихъ легкодушно на одну карту и програвъ; то повторило ся ще й другій разъ. То мене знову сильно роздразнило и я сягнувъ знову до бôчнои кишенѣ, але симъ разомъ вже зъ повною свѣдомостію. Не знаю, чи минуло й десять хвиль, якъ циратка була вже зовсѣмъ порожна.

Я лишивъ ся теперь безъ крейцара въ кишени и програвъ тысячу риньскихъ скарбовыхъ грошей.

Живчики стали въ менѣ бити якъ молотомъ, въ ротѣ и въ горлѣ було менѣ сухо, а въ головѣ стало зовсѣмъ пусто; лишь то одно знавъ я ще добре, що на сѣй земли нема вже для мене мѣсця.

Ще одна гадка пôддержувала мене. Якъ затаити передъ моими родичами найстрашнѣйше дѣло? Широка вода, що мене нинѣ такъ звеселяла, мусѣла менѣ станути въ пригодѣ. Мое тѣло знайдуть — правда, що грошей при нѣмъ не буде, але на то знайде ся легке поясненє. Мало хто мене тутъ видѣвъ, а мои товаришѣ певно мене не зрадять.

Засумувавшись и такъ розважаючи, обернувъ ся я до нещасливого стола плечима — ажь ось — здаесь менѣ, що кровь въ менѣ застигла — передо мною стоитъ якъ разъ той чоловѣкъ, котрому я въ сѣй порѣ не повиненъ бувъ и на очи показати ся. Нашѣ очи стрѣтили ся и мы споглянули оденъ по другôмъ. Бувъ то радникъ рахунковый М.... Зъ вôдки вôнъ тамъ взявъ ся, не знаю. Межи грачами я его не бачивъ; правда, що я бувъ занадто занятый моими справами.

Теперь вже все пропало, бо сей чоловѣкъ знае мою тайну.

Жовта циратка выпала менѣ зъ рукъ и я стративъ притомнôсть.

(Конець буде.)

спустити ся на Стамболова, котрый дѣлавъ зовсѣмъ оглядно въ интересѣ краю.

Новинки.

Львôвъ дня 10 грудня.

— **Именованя.** Президентъ міністрôвъ именувавъ секретарѣвъ Намѣстництва старостами: Йос. Гарасимовича, Ант. Голодиньского, Брон. Вайдовича, Володисл. Галецкого, Ник. Порадовского и віцесекретаря въ міністерствѣ справъ внутрѣшныхъ Романа Тхоржницкого; а комісарѣвъ повѣтовыхъ: Франц. Сѣлецкого, Сев. Василевского, Юл. Кокуревича, Володисл. Яроша, Едв. Старженьского и бувшого комісаря повѣтового кн. Павла Сапѣгу секретарями Намѣстництва въ Галичинѣ.

— **Доповняючій выборъ** одного члена рады повѣтовои въ Старôмъ мѣстѣ зъ ґрупы бôльшихъ посѣлостей розписано на 17 сѣчня 1893 р.

— **Найд. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ** прибувъ передвчера въ полудне зъ Городенки до Коломыи и забавивъ тамъ до 5 год. по полудни. Обѣдавъ въ менажи офіцирскôй. О год. 5 цѣлый корпусъ офіцирскій и п. Староста вôдвели Найд. Архикнязя, котрый вернувъ вчера до Львова.

— **Товариство „Родина" въ Коломыи** запрашає Вп. членôвъ зъ родинами на вечерницѣ, въ понедѣлокъ 12 с. м. „на св. Андрея". Выдѣлъ постаравъ ся о богату и веселу проґраму.

— **Товариство купцѣвъ и молодежи торговельнои** у Львовѣ обходило передвчера незвычайне свято. Посвячувано дôмъ, належачій до сего товариства, котре есть однымъ зъ найстаршихъ у Львовѣ, бо истнує вже 219 лѣтъ. Дôмъ стоить при ул. Чарнецкого и есть прикрашеный гарною статуєю Матери Божои, котра есть патронкою товариства.

— **На памятникъ Т. Шевченка** зложили дальше свои роботы: Вп. Єлена Фрайндъ зъ Бережанъ пôдставку пôдъ годинникъ зъ ґранатового оксамиту прикрашену шкôряными цвѣтами. — Ольга Лойванюкôвна зъ Винятинець подушку на туалєту зъ синього атласу роблену сланьскимъ гафтомъ. — Софія Дуткевичѣвна зъ Перемышля подушечку на шпильки зъ синього и кремового шовку и пôдставку пôдъ годинникъ зъ чорного оксамиту и синього атласу. — Марія Филиповска зъ Янова гачковану вставку до великои и малои пошевки. — Марія Соболевска зъ Шупарки двѣ блюзки до дамскихъ сорочокъ: одну гачковану, одну гафтовану и два дитинячій пôдборидки. — Галя Огоновска зъ Львова збанокъ зъ терракоты зъ-верху мальованый. — Ольга Калиньска зъ Львова сорочку вышивану и три закладки до книжокъ. — Гараєвичева зъ Кракова хусточку зъ шовковои креты на жабôтъ и рѣзьбленый нôжь до паперу. — Евстахія Тишиньска зъ Львова лямбрекинъ и блюзу на рожевôй бибулцѣ. — Анна Чайкôвска зъ Львова блюзу зъ стяжечками. — Ольга Барвѣньска зъ Львова три подушечки на шпильки. — Софія Кунцевичѣвна ковнѣръ и маншеты роботы кльоцковои. — Марія Пôдлѣсецка зъ Добрянъ фартушокъ вышиваный мережками. — Єленя Кумачковска зъ Кракова подушку вышивану на бѣлôмъ суквн, пôдшиту зеленымъ плюшемъ. — Стефанія Радкевичѣвна зъ Львова мальовану окладку на книжку (малюнокъ представляє двѣ зимовй картины и могилу Т. Шевченка). — Заходомъ панѣ Евгеніи Левиньскои, учительки въ Ключевѣ великôмъ, надôслано вôдъ учениць тои школы двѣ пошевки великй и двѣ малй, вышиванй хрестиками и кошикъ зъ трѣсокъ столярскихъ и волѣчковыхъ цвѣтôвъ. Вôдъ самоижъ панѣ Евгеніи Левиньскои кошикъ на стѣну зъ паперовои канвы вышиваный шовкомъ, а вôдъ Стефаніи Витвицкои, доньки тамошного управителя школы, маленькій пантофельокъ пôдъ годинникъ зъ срѣбнои канвы вышиваный въ цвѣты. Тому що богато изъ зголосившихъ ся товаришокъ не покончили ще своихъ робôтъ, то речинецъ до надсылання фантôвъ продовжає ся до 20 грудня. —

— **Холєра.** Въ Коцюбиньчикахъ, повѣта гусятиньского, справджено оденъ легкій выпадокъ холєры у 12-лѣтнои доньки зарôбника Олены Мложилôвскои. Впрочôмъ новыхъ змѣнъ нема нѣякихъ. — Въ Будапештѣ уважано холєру за выгаслу. — Въ Варшавѣ лучають ся ще поодинокй выпадки холєры. Въ десяти повѣтахъ ґуберніѣ подôльскои, а въ 144 зараженыхъ мѣсцевостяхъ, вôдъ дня 18 до 25 м. м. захорувало 864 особъ, а въ того померло 318, выздоровѣло 525, а лѣчить ся 550. Взагалѣ вôдъ появы епідеміѣ въ ґуберніи подôльскôй до 25 м. м. захорувало 3.815 людей, выздоровѣло 1.882, а померло 1.384 особъ.

— **Купѣль въ керници.** Бѣднй тй служницѣ львôвскй, що зимою мусять набирати воду зъ керниць досыть глубокихъ а неразъ вычерпаныхъ до половины, такъ, що хотѣвши набрати воды, треба добре перехилити ся поза береги басену. Коли такъ ще и приступъ до басену покрыє ся ледомъ, то нѣчого дивного, що пôдъ набираючою воду ноги можуть легко посовгнути ся, и она впадає стрôмголовъ у воду. Така немила пригода — студена купѣль середъ зимы — лучила ся вчера ажь двомъ служницямъ одной по другôй. На площи Смольки саме коло ц. к. Поліціѣ впала насамперѣдъ служниця Марія П. стрôмголовъ до басену керницѣ. Нахилила ся набрати воды, посовгнула ся и — скупала ся. На щасте добачивъ то поліціянъ, котрый выдобувъ єѣ зъ воды. Єѣ занесено на инспекцію поліціѣ и ледви що приведено до житя, коли принесли другу служницю, Марію Я., що такъ само скупала ся въ керници.

— **Зъ зависти.** Зъ арештôвъ суду карного выпущено сими днями Яремка Покимброду, котрый вôдсидѣвъ кôлька мѣсяцѣвъ вязницѣ. Такій важный выпадокъ у своимъ житю постановивъ вôнъ святкувати торжественно; въ тôй цѣли пошовъ до шинку на Краковскôмъ и тамъ бавивъ ся весело ажь до ночи. Оповѣдавъ случайнымъ товаришамъ про житє у вязници, а горѣвка, видко, додала єму тôлько фантазіѣ, що вôнъ свôй побутъ у вязници змалювавъ дуже принадно, такъ що ажь два слухаючй товаришѣ позавидували єму. Отже постановили и собѣ закоштувати житя у вязници. Попросили вже добре пôдхмеленого Покимброду на улицю, тамъ єго вперѣдъ оббили добре, а вôдтакъ забрали єму 11 зр. Сповнивши такій вчинокъ, щось надумались; замѣсть зголосити ся до поліціи и достати ся якъ найскорше до вязницѣ, ще зли десь зъ горизонту певно въ тôмъ намѣрѣ, щобы пôзнѣйше достатись до вязницѣ, коли вже бôльше такихъ добрыхъ вчинкôвъ заподѣють, якъ отсе Покимбродѣ.

— **Горожаньске дѣло.** П. Шолдрачаньскій, властитель Яблôнокъ и Колониць коло Лѣська, зложивъ въ старостві лѣськôмъ суму 25.000 зр. на будову и урядженє повѣтового шпиталю въ Лѣську. Староство переговорює ся теперь зъ Выдѣломъ краєвымъ въ тôй справѣ, старає ся о побôльшенє сеи сумы зъ фондôвъ краєвыхъ и повѣтовыхъ и задумує вже въ весною будувати шпиталь.

— **Убійство.** Лѣсный у Вислоку, пов. сянôцкого, застрѣливъ свою жѣнку черезъ дверѣ, коли тая не хотѣла єго пустити до хаты. Лѣсного увязнила жандармерія въ Команчи и вôдставила до суду въ Букôвску.

— **Банкротство будовляне.** П. М. Пилецкій осѣвъ въ Перемышли и ставъ въ коротком часѣ будôвлянымъ королемъ въ тôмъ мѣстѣ на взôръ американьскихъ зелѣзничихъ королѣвъ. Выробивши собѣ значный кредитъ въ тамошныхъ институціяхъ фінансовыхъ, вôнъ побивавъ всѣхъ суперникôвъ, ставлявъ цѣлй новй дѣльницѣ мѣста, богато домôвъ приватныхъ и публичныхъ будынкôвъ. Всѣ будовы Пилецкого були специяльнй, т. є. вôнъ будовавъ на то лише, абы заразъ продати, а коли така спекуляція оденъ и другій разъ не вдала ся, то мусѣвъ задовжитись у лихварѣвъ. И се єго згубило, и то не лише єго самого, але й богато єго вѣрителѣвъ; а найгôрше вийшли на тôмъ сотки ремѣсникôвъ и робôтникôвъ, котрй остались безъ роботы. Пасива того банкротства выносять 220.000 зр., а актива лише 80.000 зр.; кошты конкурсу высокй; процедура въ такихъ выпадкахъ довга; тому руина доставцѣвъ матеріялôвъ для фірмы Пилецкого и занятыхъ у него робôтникôвъ майже певна. Надѣю мають лише на радника п. Сплавского, котрый веде конкурсъ. Банкротство тои фірмы есть мабуть заповѣдю рôжныхъ иншихъ будôвляныхъ пôдприємствъ и початкомъ правдивого „краху" въ Перемышли.

— **Процесъ о міліоны.** Знаный у Вѣдни пôдприимець будôвель, баронъ Шварцъ, внѣсъ тыми днями до краєвого суду у Вѣдни скаргу противъ правительства о 12 и пôвъ міліона зр. Скарга занимає двѣста сторôнъ друку; на залучники ужито трехъ тысячѣвъ стемплѣвъ, а налѣплювали ихъ два днѣ. Пака, въ котрôй помѣщено тй залучники, така велика, що ледви двоє людей двигнуло єѣ.

— **Смерть не трубить, коли губить.** Дня 5 грудня коло 7 год. вечеромъ вертавъ селянинъ Василь Харекъ зъ торгу въ Станіславовѣ до Пôдлужа. Прийшовши надъ рѣку Быстрицю несподѣвано зсунувъ ся зъ берега, высокого на двайцять метрôвъ, и утонувъ. Тѣло єго выдобуто ажь на другій день.

— **Процесъ Альварда.** Вже бôльше якъ тыждень вѣвъ ся въ Берлинѣ процесъ противъ бувшого ректора універзитету, Альварда. Вôнъ належить до т. зв. галасливыхъ антисемітôвъ и бувъ ихъ провôдникомъ. Тому кôлька мѣсяцѣвъ выдавъ брошуру п. з. „жидôвскй карабіны" (Judenflinten), де фабрикантови карабінôвъ Изидорови Леве и иншимъ особамъ робивъ закидъ, що они нарокомъ выробляють лихй карабіны, щобы въ другôй войнѣ вороги побили Нѣмеччину, а жиды мали нагоду выбудувати на руинахъ нѣмецкои державы всесвѣтну жидôвску державу. Дальше посудивъ Альвардъ директорôвъ сеи фабрики, що они зрадили передъ заграничными державами тайну карабіну нѣмецкого. Слѣдство, переведене нѣмецкими властями, не доказало закидôвъ Альварда, хочь и выказало надужитя меншихъ офіціялістôвъ. Процесъ Альварда ставъ ся голоснымъ головно черезъ те, що рôвночасно старає ся Альвардъ о мандатъ посольскій до парляменту нѣмецкого и разомъ зъ приятелями хоче продовжити процесъ ажь до часу, коли єго выберуть посломъ. Кажуть, що Альвардъ має всяку надѣю, бути выбранымъ. Тымчасомъ, уже вчера засуджено Альварда на пять мѣсяцѣвъ вязницѣ за клевету.

— **Чудотворный рабинъ въ клопотѣ.** Тому тыждень стала ся въ Садаґурѣ смѣшна пригода, котра скôнчилась зовсѣмъ немило для одного тамошного сына Израиля. Оденъ рітмайстеръ вôдъ драгонôвъ, що тамъ стоять, любить штуку фотоґрафічну и тому шукає до свого збору фотоґрафій сценъ характеристичныхъ. Въ тôй цѣли задумавъ вôдфотоґрафувати чудотворного рабина въ хвили, коли окруженый жидами выходить въ суботу зъ божницѣ. Така сцена для артиста цѣкава. Отже рітмайстеръ уставивъ прилади фотоґрафічный передъ божницею и чекавъ. Але рабинъ, що сидѣвъ у божници, дôзнавъ ся о тôмъ и сказавъ, що не дасть ся вôдфотоґрафувати. Выславъ парляментарѣвъ, щобы рітмайстеръ покинувъ свôй намѣръ, а коли се нѣчо не помогло, то постановивъ сидѣти у божници до самого вечера. И справдѣ сидѣвъ у такôй обловѣ. Не знати, хто бувъ бы побѣдивъ, колибъ не инша пригода, що сталась тымчасомъ. Оденъ жидъ выбѣгъ передъ божницю и зачавъ лихословити рітмайстра. Се розгнѣвало рітмайстра такъ, що вôнъ забувъ и прилади и рабина, а побѣгъ до касарнѣ жандармеріѣ и казавъ увязнити вôдважного жида. Такъ и стало ся, але рабинъ тымчасомъ утѣкъ до дому и таки не давъ ся вôдфотоґрафувати.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 10 грудня. До Pol. Corr. доносять зъ Бѣлграду, що сербска скупштина має бути дня 28 ст. ст. грудня розвезена а новй выборы вôдбудуть ся въ другôй половинѣ лютого.

Парижь 10 грудня. Ґенеральный прокураторъ Кесней де Борепеъ, що вѣвъ процесъ въ справѣ панамскôй, именованый президентомъ сенату трибуналу касаційного. Въ анкетѣ панамскôй заявивъ міністеръ Рібо, що правительство має волю и обовязокъ порозумѣвати ся зъ комісією и якъ найскорше сю справу розъяснити, а Буржоа сказавъ, що предложить комісіи всѣ акты въ сѣй справѣ.

Софія 10 грудня. Въ „Свободѣ" появивъ ся урядовый комунікатъ, въ котрôмъ рѣшучо заперечує ся вѣсть, подану въ заграничныхъ ґазетахъ, будьто бы кн. Фердинандъ постановивъ женити ся зъ донькою кн. Пармы и розпочавъ въ сѣй справѣ переговоры зъ папою.

Букарештъ 10 грудня. Сенатъ ухваливъ 82 голосами противъ 4 дотацію для наслѣдника престола, а палата послôвъ ухвалила 97 голосами противъ 21 адресу до короны.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.) . .	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды . . .	—	—	4·36	—	—	—

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстй и пôдчеркненй мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКІЙ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадноѣ провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнѣ.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнѣ преміованѣ.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнѣ безъ премія.	4½% пожичку угорскоѣ желѣзноѣ дороги державноѣ.
4½% листы Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінацийну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскѣ Облигацыѣ индемнизацийнѣ,

котрѣ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякѣ выльосованѣ, а вже платнѣ мѣсецевѣ паперы цѣнни, якъ також купоны за готôвку, безъ всѣлякоѣ провізіи, а противно замѣсецевѣ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрѣ самъ поносить. 2

Цѣс. кор. упривілиована

Рафінерія спірітусу, фабрика руму, лікерôвъ и оцту

ЮЛІЯ МІКОЛЯША у Львовѣ

поручае

ратафію и овочѣвку несолоджену

зъ найлѣпшихъ овочѣвъ.

Складъ для мѣста Львова

при улици Коперніка ч. 9. 72

8

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рôкъ.

Се не обманьство!

Менѣ поручила одна въ найбôльшихъ ґалянтерійныхъ фірмъ норимберскихъ задля надмѣрного засобу товару продавати по цѣнѣ фабричнôй слѣдуючѣ товары и я спродаю доки ихъ, засобу стане:

1 нікльованый годинникъ ремонтоаръ, дуже гарный, реґульованый на секунды, натягае ся безъ ключа; **1 дуже гарну портмонетку; 1 пышну цигарничку** въ правдивого бурштину и морскоѣ пѣнки; **2 патентованѣ спинки до маншетôвъ** въ чистого алюмінію; **1 перстень зъ штучнымъ брилянтомъ; 1 дуже гарну шпильку до краватки** въ алюмінію; **1 дуже добрый пуляресъ** въ алюмінію; **2 патентованѣ свѣчники; 1 цѣла тоалєта** кишенева. дуже практична для кождого; **12 штукъ разомъ**, одно гарнѣйше другого, и то все за дивно низьку цѣну, бо лише за **5 зр. 35 кр.** за побранємъ, або попередною присилкою гроша, оплачено. То все можна дôстати у нірнберского аґента **С. Альмана** (S. Allmann) Wien I Sterngasse Nr. 11.

Непринятый товаръ, а безъ сказы принимае ся назадъ. 111

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к°

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, також по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожъ знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.